

6. Nemzetközi Gyermekkönyv Nap

Könyv a könyvben

Számomra mindig érdekes, mikor egy könyvet olvasva, a könyvben egy másik könyvről, könyvtárról olvashatok.

Ez lehet, csak egy apró említés, egy utalás, pl. az egyik szereplő olvas, könyvesboltba, könyvtárba megy, de lehet maga a helyszín egy könyvtár vagy könyvesbolt, vagy egy-egy irodalmi mű kaphat fontos szerepet.

Ezen a héten ezekből gyűjtöttünk össze egy csokorra valót.

Alice már elunta, hogy tétlenül üldögéljen nénje mellett az ároksíparton. Egyszer-egyszer bepislantott abba a könyvbe, amelyet a nénje olvasott, de nem voltak benne se képek, se versek.

Mit ér egy könyv – gondolta Alice – képek meg versek nélkül?

Hát csak ült-üldögélt, s azon törte a fejét, már amennyire tőle telt – mert a rekkenő hőségtől egészen elálmosodott és megbutult –, hogy jobb volna fölkelni pitypangot szedni és fűzért fenni belőle, amikor hirtelenül elsurrant mellette a piros szemű fehér Nyuszi.

Eben semmi különös nem volt. Azon se csodálkozott Alice valami nagyon, hogy a Nyuszi ezt mondogatta magában:

–Jaj, istenem még elkésem!

Alice, később, amikor visszagondolt erre, ráeszmélt, hogy ezen csodálkoznia kellett volna, de most bizony egy cseppet se csodálkozott. Ám amikor a Nyuszi kihúzott egy órát a mellényzsebéből, és megnézte rajta, hogy hány óra, s aztán elrohant, Alice tüstént talpra ugrott. Eszébe villant, hogy ő eddig még sohase látott olyan nyuszit, akinek mellényzsebe lett volna, se pedig olyant, aki órát húzott volna ki a mellényzsebéből, hát kíváncsiságában utána iramodott a réten.

Szerencsére még éppen láthatta, amint a Nyuszi besurrant egy jókor lyukba a sövény alatt.

A következő pillanatban Alice utána ugrott, meg se gondolva, hogy is kerül majd vissza onnan.

A Nyuszi barlangja egy darabon egyenes volt, mint valami alagút, aztán hirtelenül lejtett, oly hirtelenül, hogy Alice egy szempillantás alatt máris zuhant lefelé, egy roppant mély kútba.

Vagy a kút volt roppant mély, vagy pedig roppant lassan esett lefelé, mert Alice-nek esés közben sok-sok ideje maradt arra, hogy körülnézzen, és eltűnődjék azon, mi fog vele legközelebb történni.

Részlet: [Lewis Carroll: Alice Csodaországában](#)

Kázmér úr is odalépett a mikrofonhoz. Megköszöri a torkát, és nagyon komolyan mondta.

-Olvastátok a Ne húzd meg a macska farkát! című izgalmas kalandregényt?

-Nem olvastuk, Kázmér úr! - kiáltották az emberek.

-És miért nem olvastátok?

-Mert lusták vagyunk! Mert nem törődünk a könyvekkel!

-Nahát, akkor törődjétek velük! - mondta Kázmér úr, és máris visszament a múzeumba, mert utálta a felhajtást, és különben is, mostanában nagyon furcsa dolgok felett töprengett.

Részlet: [Darvasi László: Trapiti](#)

A hajón tett látogatásaim során számos olyan apró, de nem kevésbé fontos holmit is elhoztam, amiről még nem adtam számot. Ezekre akkor bukkantam rá, amikor tüzetesebben átvizsgáltam a hajóládákat. A kapitány, a másodkapitány, a tüzér és az ács ládáiban egyaránt találtam tollakat, tintát és papírt, de volt még ott 3-4 iránytű, néhány hajózási műszer, napórák, távcsövek, térképek és navigációs könyvek. Nagy összevisszaságban találtam három Bibliát, amelyeket Angliából kaptam és én hoztam magammal az útra, továbbá portugál könyveket, köztük két-három imakönyvet és több más könyvet, amelyek mindegyikére nagy gonddal vigyáztam. [Daniel Defoe: Robinson Crusoe](#)

A mese témája tényleg a szeretet, az igazi, a jézusi szeretet, amely gyengének látszik, de mindennél erősebb. Egyetlen szentírási idézet van benne csupán (Aki kardot ránt, kard által vesz el); a mese utolsó mondata pedig a II. vatikáni zsinat „megmarad a szeretet és annak műve” szavai nyomán állítja: „Nem haltak meg! Mert aki szeret, örökké él.” Nemeshegyi Péter

Laci állandóan olvas. Nem szeret focizni, társasozni, tévézni, számítógépes játékokkal játszani. Már elsőbe is úgy érkezett, hogy folyékonyan olvasott. Örült is Marika néni, hogy ilyen okos gyerek van az osztályában. Annál nagyobb volt a csalódása, amikor Laciból egy fia értelmes választ sem tudott kihúzni. Lacinak ugyanis mindegy, hogy matek-, környezet- vagy énekóra van, az ő gondolatai az éppen félbehagyott könyv körül forognak.

...

-Hát te, Jóhegyi Laci, hol jártál? - kérdezte az utolsónak maradt fiútól Marika néni.

Ugye, egy pillanatig sem hitted, hogy válaszolni fog, Éppen szegény beteg Nemecek Ernőnél volt látogatásban. De nem sajnálkozni ment oda, hanem felvidítani, meg valami nagyon erős antibiotikumot is vitt neki, amit az előző percben íratott fel doktor Jámborral, az iskolaorvossal. Az osztálytársak persze semmi különöset nem vettek észre, csak azt, hogy Laci szokás szerint mint egy puputeve görnyed a pad alá.

-Figyzz már! - bökte oldalba Lacit padtársa a hórihorgas Sanya.

-Hol jártál? - tette föl a kérdést ismétlenül a tanító néni.

-A Nemecekéknél. Tetszik tudni, Ernő beteg. Illetve már lábadozik, ugyanis bevette a gyógyszert, amit Jámbor doktor írt neki.

Az osztály fele a hasát fogta a röhögéstől, a másik fele bambán nézett maga elé. Marika néni oly módon megtudta, kik azok, akik nem olvasták el nyáron a kötelező olvasmányt.

Részletek

Bosnyák Viktória: Tündérboszorkány című regényéből

[Részlet a könyvből](#)

„A Békés Utcai Általános Iskola elhagyatott könyvtárában különös dolgok történnek. A könyvtáros néni nevéhez híven igazán morcos, egyesek szerint egyenesen ijesztő Morcz Aranka. Laci és az ikerlányok, Sári és Dóri, illetve Dóri és Sári azonban szerencsére nem olyan ijedősek. Végül persze az is kiderül, hogy nem minden az, aminek látszik... „

Folytatása:

Klott Gatya, ne fárassz!

Analfa visszatér

Feladat - Játék:

Folytassátok a sort! Írjátok meg, mely könyvekben szerepelnek könyvek!

Az elkészült üzeneteket küldd el nekünk, verseny.szegepi@gmail.com e-mail címünkre.

